

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8348/2021
18.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Јелице Бојанић Керкез и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Боројевић, адвокат из ..., против туженог "Сава неживотно осигурање" а.д.о, са седиштем у Београду, чији су пуномоћници Катарина Миросављевић и Иван Миросављевић, адвокати из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 13744/18 од 07.04.2021. године, у седници одржаној 18.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 13744/18 од 07.04.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 13744/18 од 07.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 16176/16 од 19.04.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 263.603,00 динара, са законском затезном каматом од 19.04.2018. године до исплате и 5.000,00 динара са законском затезном каматом од 07.02.2011. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 188.199,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 13744/18 од 07.04.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име материјалне штете исплати 263.603,00 динара са законском затезном каматом од 19.04.2018. године до исплате, као и 5.000,00 динара, са законском затезном каматом од 07.02.2011. године до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, па је обавезан тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати 108.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова другостепеног поступка исплати 26.039,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и због разматрања правних питања у интересу равноправности грађана.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете тужиоцу коју је претрпео у саобраћајној незгоди до које је дошло пропустом тужиоца, како закључује другостепени суд, а супротно закључку првостепеног суда који је оценио да је саобраћајну незгоду проузроковао осигураник туженог.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, у овом случају нису испуњени. Не постоји потреба за уједначавањем судске праксе у погледу примене одредби материјалног права које се односе на одговорност имаоца моторних возила у случају удеса изазваног моторним возилом у покрету, успостављање ранијег стања и одређивање висине накнаде материјалне штете, већ решавање тих питања зависи од конкретног чињеничног и правног односа у свакој парници посебно. Због наведеног, законом прописани услови за примену института посебне ревизије, у конкретном случају нису испуњени, односно није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Поред наведеног, у ревизији тужилац није приложио судске одлуке из истог или сличног чињеничног или правног односа, у којима је другачије одлучено, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужбу суду ради накнаде штете тужилац је поднео 11.05.2011. године, а вредност предмета спора је 268.603,00 динара (према званичном средњем курсу НБС Курсне листе бр. 86, а на дан подношења тужбе 1 евро је износио 99,1219 динара, тако да је динарска противвредност 3.000 евра износила 297.365,07 динара).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог Закона.

У конкретном случају ради се о поступку у спору мале вредности, у ком вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија није дозвољена, на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да се у конкретном ради о спору мале вредности, у ком спору ревизија није дозвољена, сагласно члану 479. став 6. ЗПП, то је без утицаја преиначење првостепене пресуде побијаном одлуком, јер се одредба члана 403. став 2. тачка 2. наведеног закона не примењује у споровима у којима је посебном одредбом истог закона или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спора није дозвољена, као што је случај у конкретној правној ствари.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић